

בס"ד. יום שמחת תורה ה'תש"מ.

ביום השמיני עצרת תור' לכסו' ויודעים דוקי' בהתנינו נשיאנו בזה, הרי שמע"צ הוא רגל בפני עצמו, לענין פז"ר קשיב"א"כ הל"ל בעשרים ושנים יום לחודש השביעי, כמו בשאר' המועדים שנאמר בהם ימי' החודש (ובחודש השביעי באחד לחודש, ובעשור לחודש השביעי, ונחמשה עשר יום לחודש השביעי). ולמה אמר ביום השמיני. והגם ששמע"צ בא' בהמשך לדי ימי הסוכות, וידוע: ששמע"צ נעצרים ונקיטים הענינים דד' ימי הסוכות, הרי בשמע"צ נעצרים ונקיטים גם הענינים דר"ה ויה"כ"פ, ואעפ"כ אינו נקרא בשם כזה שיתר"ב על שייכותו (ושבא בהמשך) לר"ה ויה"כ"פ, ולמה נקרא בשם שמיני (עצרת). ובפ"ט"פ תורת הבקיע"ט דזה שמו אשר יקראו לו בל"ק מורה על חזון הד"ב, ועד שמורה על דמותו וקולמו, שמהו מוכן, שעיקר ענינו דשמע"צ (שנקרא בשם שמיני עצרת), הוא מה שנא' בהמשך לר' ימי הסוכות, גם צל"פ"ש עצרת תור' לכ"ם ואינא במדרש"ו והר"ד יר"ו לך לבדד וא"ו לזרים אתר, שיש בזה כ' ענינים (ועד דלך לבדד, ישראל ומלאכ' בלחודו"ס, אבל אעפ"כ מזה גופא שצ"ד לשב"ל שא"ו לזרים אתר מוכן שיש מקום לקס"ד ששמע"צ הוא גם לזרים לזכ"ם צ"ד לשב"ל ולומר שהוא רק לכ"ם גם צל"פ"ש מה ששמע"צ כולל גם שמי"ת ועד שבאר"ק ישראל, אר"ז אשר נ"ר תמיד עני"ה אל"ך בה מרשית השנה ועד אחרי"ת שנה"ו, שמע"צ ושמי"ת הם ביום אחד, וגם בחול שום כ' ימים, הרי שמחת תורה היא כיו"ט שני (שמע"צ) וידוע והד"ק בזה מה שקבעו שמחת בשמע"צ, דלכאורה הוצרכו לעשות שמחת בתג"ש זמן ממן תורתנו"י.

- 1) פנחס כ"ט. ל"ה.
- 2) טב"ח מ"ח. רע"א. ושי"ב.
- 3) פנחס ש"ם. א. ג. י"ב.

4) רד"ה זה תע"ג (ומשך תע"פ ח"א ע' קטוז' תרע"ה (ומשך תג"ל ח"ב ע' תרמ"ח). תרפ"ז (ע' נ"ח) תרצ"ד (תשי"א) (ע' 80).

5) אהר"ת סוכות ס"ט איתוסב ואל"ך. ס"ט איתוסב ואל"ך. וראה גם לקו"ת סוכות פ"א. ג. וראה לקו"ש ח"ט ע' 299 ובהערות שם.

6) רד"ה זה תר"ט (ע' מג"ג) סד"ה זה תרס"ה (ע' מז"ג) תרס"ז (ומשך תרס"ז ע' ששע"א) תרפ"ז (ע' ס"ח) תשי"ב ע' 366 תשי"ח ת"ב (ע' 181). וע"ד.

- 7) שערות"א בתחלתו.
- 8) שמי"ד פס"י. כ"ב. וראה ריש וטר"ף ד"ה תג"ל עת"ד (ע' ל"ה). מ"ד. תש"ד (ע' 73. 60).
- 9) שש"ל. ה. י"ג.
- 10) ראה חז"ל ל"ב. א. וראה חז"א ר"ת. ב. תבא ונת כר"ש וטר"ף ד"ה זה באהר"ת שמע"צ (כ"ד ה' ע' ב'קמ"ט ש"ם ע' בקמ"ג). תרפ"ז (ע' ל"ה). נ"א.
- 11) עקב י"א. י"ב.

12) אהר"ת שמע"צ ע' איתוסב ואל"ך. המשך ובה תר"ל"ז פפ"ד. רד"ה ת"ל תרס"ז (ומשך תרס"ז ע' שש"א תרע"ב) תרע"ב-תרע"ז ע' כ"ז. עזרת (ח"א) — ס"ט ע"ל תרפ"ז (ע' ל"ה) תרע"ט (פ"ט) תשי"ב (ע' 34) וע"ד. וראה לקו"ש ח"ד ע' 156 ואל"ך.

פתח דבר

לקראת שמע"צ ושמחת הבקיע"ט — הגנו מציינים לאור, ע"פ דורות כ"ק אדמו"ר שליט"א, את המאמר ד"ה ביום השמיני עצרת ג"ה שנאמר בהתקדמות דיום שמחת תורה ה'תש"מ.

תורתנו"י
תורתנו"י
תורתנו"י

שמושישים בעצמותו ית', כחורת הרב המגיד⁵⁰ בענין נמלך בנשמותיה של צדיקים⁵¹, ד"ל שענין זה הוא בעצמותו ית' (למעלה מבחי' נפול) וזה כמשיב, זמכיון שגם בחחלה כבר עלה לפני ית' התענוג שיתענג בעבודת הצדיקים⁵², הרי ע"י עבודת הצדיקים (כפועל) אין זה המתדשות אמיתות.

זכ"ץ הוא בנוגע לעבודת הצדיקים, וכדיוק לשון רז"ל במלך בנשמותיה של צדיקים אמנם הכוונה האמיתית (שלמעלה גם מבחי' נפול) היא כמשיב⁵³ אשר בא אלוקים לעשות, לעשות לחסות⁵⁴, שהוא ע"י עבודתו. יעשה יחדו בהביראה, שהי' (לא רק אלה תולדות השמים והארץ והכראים⁵⁵ תולדות מלא⁵⁶, עולם על מילואו נברא⁵⁷, אלא גם) אלה תולדות פבק⁵⁸, תולדות מלא⁵⁹, למעלה מאלה תולדות השמים והארץ, (פרץ זה משיח⁶⁰ שנאמר בו⁶¹ עלה הפורץ לפניו⁶², שא"ד העולם למעלה ממנו שהי' בחחלת הבראה, ועולם על מילואו נברא⁶³) כשא שמים חדשים וא"ת חדשה⁶⁴). וכן הוא גם בנוגע לנשמות ישראל⁶⁵ שהנשמות דלעיל יתו גבורות יותר גם מאד⁶⁶ כמו שהי' קודם החטא, וכמבואר בלקי"ת בסיומו וחתומו⁶⁷ בענין נשמות התולדות שהיו לעיל שהם יותר גבורות מכל הנשמות שכללה באדה"ד. וחדוש זה נעשה ע"י עבודת התשובה דוקא, דהוה מה שמישיח צדיקים אתא לאתא צדיקים⁶⁸ בתקנתא⁶⁹, ועי"ז נשלמה התווה האמיתית, שלמעלה מענין נמלך בנשמותיה של צדיקים.

ו) ועי"ז הוא גם בתשובה בפשוטה, וכאשר האדם הוא נפגם והעביר את הדרך (שהוה היפך ספיק) האדם וספי דלמעלה) ואתה ממשו זה ע"י התשובה ונפטר כשהתשובה היא באופן דזדונות נעשו לו ככוחות⁷⁰, הנה עי"ז נעשה ענין חדש

- 149 א"ת ג. ב. כותבת קה"ת תשי"ט וא"ל - ס"ט: לקרא (הוצאת קה"ת) כחלתי.
- 150 ב"ד פ"ח. ג. וות רבה פ"ב. ג.
- 151 ואת ד"ה מס' דברים השלי"ת וע' ע' 44 (לקי"ש ח"ט ע' 2279).
- 152 המלך ר"ה תשי"ג פ"ג (ספרים תשי"ג ר"ש ע' 9), וראה א"ת ולק"ת (להג"מ) כחלתי.
- 153 כדאשת שם ג.
- 154 ואת ב"ד פ"א. ו' ובפ"ש שם.
- 155 ב"ד פ"ב. ג.
- 156 ואת ב"ד פ"ד. ז. פ"ג. ג.
- 157 וות ג' י"ח.
- 158 פ"ב. ג. י"ג.
- 159 אבות כדאשת ספס"ג. פ"ש. ל"ד. פ"ה"ת. י"ד.
- 160 ישי' ס"ה. י"ח.
- 161 להער' גם מלקי"ת האות עב. ר"ע"א (בענין התשובה דוהתוה חשבה אל האלקים אשר נתנה) ד. התשובה הוא ליתו. . כמ"ס יסודות ירידות ויתו על כ"ל, היינו דעי' התשובה נעשה בתשובה ענין חדש שמתקיים גם יותר מכ"ס שהיהו בשרית האלקים אשר נתנה. ועי"ז ד"ה ימס רב"ט השלי"ת סוף ס"ד וא"ל (לקי"ש ח"ט ע' 278 וא"ל).
- 162 שרי"ש ח"ט ע' א. נא. ג.
- 163 ורבה בלקי"ת שמע"ט צ"ב. ב. שהי"ש ג. פ"ה"ש ג. נכ"כ. וראה ותי"ז סג"ג. ג.
- 164 ורבה בלקי"ת שמע"ט צ"ב. ב. שהי"ש ג. פ"ה"ש ג. נכ"כ. וראה ותי"ז סג"ג. ג.
- 165 ורבה פ"ח. ג.

בכ"ל⁷¹ בענין ההפך שבין האתעדל"ע שלפי ערך האתעדל"ע להתעדל"ע הבאה בדרך מנהג שאין אתעדל"ת מגיעה לשם כלל, דהגם שגם האתעדל"ע שבדרך מנהג נמשכת דוקא אחרי קדימת האתעדל"ת (והאתעדל"ע שלפני האתעדל"ת) מ"מ אין זה שהאתעדל"ת ממשכה אותה, כי המשכה אתעדל"ע זו היא מבחי' שאין אתעדל"ת מגיעה לשם, ומה שנמשכה אחרי קדימת האתעדל"ת (והאתעדל"ע שלפני האתעדל"ת) הוא לפי דקדושה לא שרי"א אלא באחר שלימים⁷², שעד"ז הוא גם בנוגע להעבודה במשך ה"י שבועות לפני מ"ת שהעבודה לא היתה כלי להגילוי דמ"ת (ואז שי"ך לומר שהעבודה המשיכה את הגילוי דמ"ת), ורק בדרך הכנה כלבד, שע"י עבודתם נעשו מענין כלי (אבל לא כלי ממש) להגילוי דמ"ת. וזה גופא (מה שהיו מעין כלי להגילוי דמ"ת) הוא מצד שרי"ש ומקורם, מצד האבות והאמהות עד לאחד ה"י אברהם⁷³, שלכו יש (קס"ד) נכחתי הארזי"ל⁷⁴ שענין מ"ת הוחל בימי האבות, וזכ"ץ ה"י בלחות הראשונות (משא"כ נחמת לוחות האחרונות היתה ע"י אתעדל"ת. דעבודת התשובה דבני"י (על חטא העגל) היתה אתעדל"ת שיעוררה המשיכה הגילוי דלוחות האחרונות) וזה מה שנתנית לוחות האחרונות היתה בחודש פשוט, כי ענין חודש חש"י באים ע"י העבודה דאל"ל שהיא כלי האתעדל"ת, שמתעוררת ומשכנת את הענינים דחש"י. ולכן ע"י נעשה ירכד ועלי גם בהמשך מצד עצמו (ולא כבלוחות הראשונות) וזהו דלוחות הראשונות ולוחות האחרונות בעבודת האדם הם עבודת הצדיקים ועבודת התשובה, כי עבודת הצדיקים (כולל גם התשובה שע"י העבודה) היא בבחי' אור ישר, מלמעלה למטה, משא"כ ע"י עבודת התשובה נפעל ענין חדש. שגם המטה גופא מוזכר ומתקלה.

ד) ודענין הוא דעבודת הצדיקים היא כשהאדם הוא באופן דאלוקים עשה את האדם ישר⁷⁵, דכל אחד משראל באזה מצב שהוא, ורצה הוא בטבע למלאות רצון קינו (כפס"ד ודע"ט), בלימוד התורה ובקיום המצוות ובעבודת התפלה, ולכן ע"י עבודת הצדיקים לא נעשה התחשבות אמיתית, מכיון שהעבודה היא כמ"ס תולדותם. וכמו שעבודת הצדיקים אינה חודש אמיתי כדאדם, מכיון שהעבודה היא כמ"ס תולדות, עדי"ן הוא גם בנוגע להענינים שלמעלה, מכיון שכוונת הביטוי (מלכותא) היא בכדי להטיב לברואיו כו"מ⁷⁶ (ע"י עבודתם כוונתם) מצד ספיק⁷⁷ הטוב להטיב⁷⁸. וכן הוא גם למעלה יותר בבחי' שרש הנשמות כמו

- 110 לקי"ת שרי"ש כ"ד. א. ב.
- 111 ותי"ז ג. ב.
- 112 יחזקאל ל"ב. ב"ד.
- 113 ל"ת לראוי"ל ל"ד ל"ל. וראה אהר"ת י"ח שירד סג"ג. א.
- 114 קה"ת ג' כ"ט.
- 115 ג"מ"ט ותי"ז ותי"ז ספ"ג.
- 116 ע"ת שער' ובליליים כחלתי.
- 117 ד"ה אבות אחד לאדראמ"ט. קה"ת (תשי"ט) ע' ד - בשם תפי"ת (וראה בהער' שם) עמדת ש"ס שעשע"ט המלך ר"א. שיעוריה"א פ"ד (ע"מ א) שומר אמונים וכו' כ" ס"י. י"ד. ולהער' משר"ת ח"ט ס"ח.
- 118 סה"ט תשי"ט ע' 273.

לרבי גדול יותר ועד באין ערור וכמו גם מה שהפלות האחרונות נחשפו ויכין ענינים, הלכות מדרש ואגדות⁸⁷ כי נוסף על זה שבפעי' יש ב סוגי זכיות (כפלים במספרי) הזכות בתומצ' (כמו בצדיקים) והזכות שנושט מהפכת הדורות, הרי הזכות שנישט מהפכת הדורות גם נעלים יותר ועד באין ערור מזכות הצדיקים. ויתרה מזו שגם בתומצ' שלאחרי התשובה גם נעלים יותר, כחילא יתרי⁸⁸. וזה גם מה שאמרו ר"ם ור"ל⁸⁹ חיה כפלים ופנימיות הוורה (תלמודו בידוי⁹⁰) והשגה ככל מה שלמדו עכשיו בנגלה דתורה ובפנימיות הוורה (תלמודו בידוי⁹¹) והשגה כחמת של משת, אלא גם לייבוי ביותר ועד לאין ערור⁹² שהרי בבית המשיח היה ששגב מנשיקות פיה⁹³ שיחגלה סוד טעמי ויסתו עפנותיה⁹⁴ (תלמוות חכמה) ויתורה מזו, שעיי' גם השגת הנגלה דתורה תרי באופן נעלה יותר. ונעיי' עיי' העבודה דתומצ' בזמן הגלות, דכללות העבודה שבזמן הגלות גם העבודה דתומצ' היא עבודה בתשובה ועיי' המשכה כפלים לחושי.

ז ויזכר זה עיי' הדוע⁹⁵ שהחילוק בין תלמוד בבלי לתלמוד ירושלמי הוא בדוגמת החילוק בין לוחות הראשונות ללוחות האחרונות. ותלמוד ירושלמי הוא בדרך אור ישר (דוגמת עבודת הצדיקים, לוחות הראשונות) ותלמוד בבלי הוא הפלפול ברובי קושיות ותעלמות במחשכים והשיבני⁹⁶ זה תלמוד בבלי⁹⁷ ואעפ"י הלכה בבבלי דקמא⁹⁸, כי עיי' היגעה בכידור המקויות וכר מגיעים לאמיתות האמת, לכת' העלם דקמא⁹⁹, כי עיי' שבתורה בחי תעלמות חכמה (דוגמת מעלת הזכות דבעי' שנושט מהדורות, על הזכות דצדיקים) וזה מה שכלוחות האחרונות דוקא כתב ויגד לך תעלמות חכמה כי כפלים לחושי תעלמות חכמה הוא (עד לפנימיות ח"ס, ובשישה דאי פנימיות וצמות איס¹⁰⁰, וזה מנגלה עיי' הפלפול וכר דתלמוד בבלי דקמא. ויגילי זה יחי בעיקר לעיל וכדאיתא בורה¹⁰¹ עדיפ' עין לא ראתה גי' יעשה למתנה לו מאי למתנה לו כל אינו דדחקו למלה דזחכמתא ודייקין

- (78) שמדיר המצוד צ"מ (22)
- (79) ראה אגרות ספי"ח, מוזיא ספ"ג.
- (80) מוזדירי צ"ב, רמב"ם הל' משנה פ"א ה"ח.
- (81) פמתי' ג' א, ויש' ליתיש ספי"ח ט"ז תרי 91.
- (82) שרי"ש א, ב.
- (83) פרי"ש עדי"ם.
- (84) תבש' תפי"ד ע' ז, ד"ה בהתשפיע עיני' (רא' גבתי' ואל"ף, ועד).
- (85) בכל הבא לקמא ראה שרי"ח אורח כ"ב, נ ואל"ף. תבש' תפי"ד ש"ס ט"ז תרי 91.
- (86) אבה ג, ג.
- (87) כו זחבא כבי' ברא"ח ו"כ"ה פס"ה טו, ג, ל"ב א, וראה סתודין כ"ב, א.
- (88) רייף סוף מס' עירובין, וראה אגפולקופיי תלמודית ע"ד הלכה ע' ר"נ ואל"ף.
- (89) ד"ה בהתשפיע תפי"ח תרע"ט, וראה גם ד"ה זה עירי' (רא' ואל"ף, ועד).
- (90) ד"ה ק"ל, ב.
- (91) ישעי' סד, ג.

שלמלה (אספ' האדם ומהטבע שלמלה (דטבע הטוב להטיב) וגם למעלה משרש השמות כמו שהו' בבחי' במי נמלי. ונענין הוא, כי עבודה המתכה היא בדרך דילוג¹⁰² מה שהאדם משתנה ונחמד (שלא כסדר והדרגה) ונעשה מצאית מודעה¹⁰³ וזהו מה שתשובה היא למעלה מוחזק שכלבן גם כמו שהיא נמשכת בחיי חזון היא בשעתא מוא וברגעא חדא¹⁰⁴, לפי¹⁰⁵ שבכוח התשובה היא שלא בהדרגה, וזה גם מה שבכוח נאמר והי' טרם יראו ואני אענה¹⁰⁶ דענין זה (מענה טרם הקיאת) הוא גופר הטבע וההשתלשלות, כי עיי' הדילוג (דחשבה) שלא כסדר ההשתלשלות שבאדם, עיי' נעשה גם למעלה ש"א כסדר ההשתלשלות, ועד מ"שי ממעקים קראתיר ה"י, ממעקים לישו רבינס) הוא מעומק לעומק¹⁰⁷, דעי' עבודת התשובה מעומק פנימיות נקדת הלב, עיי' הוא קורא וממשיך מבר' עומק ופנימיות א"ס ב"ה¹⁰⁸; ועד שענין התשובה מגיע בצמנות ית', כידוע בענין שאלו להקב"ה כר אמר יעשה תשובה ויהפך ליו¹⁰⁹, ועיי' המשכה זו, דזנות נעשין לו כזכיות¹¹⁰, דכמו שעיי' התשובה נעשה ענין חדש (אדם) שנושט מציאות חזשה נכ"ל, כמו"כ נעשה עיי' ענין חדש בעולם¹¹¹ שדזנות נהפכים לזכות, וזכות אלו (שמהפכים מהדורות) מכוח שנושט עיי' הדילוג דחשבה, הם נעלים יותר¹¹² מהזכות דצדיקים.

ז וזכור מה שכלוחות האחרונות (שבכוחות האדם הי"ע עבודה המתכה בנ"ל) נתיב כפלים לחושי שזכונה כפלים היא, לא רק כפלים במספר¹¹³ כי אי אס

- (66) לקי' שייש סה' א, וראה בארובה ד"ה שובה ישראל תש"ז ט"ז (מקומם נאמרים ע' סג' ואל"ף 67) ובלשו' הרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ד (ועיי' במסג' מ"ג טו ברו"ז ר"ה ט' ב' - וראה בהוצ'א מרוש"א ל"ה ס"ח) א"ז אחר ואני אותו ואני שלשה אותו הדיבשים.
- (68) ורא' שילאורה הוא רק, ויגילי העולם מה שזכונה (ענין האמת שורה גם מקום) (כפי"ד תול דורמב"ם, ד"גם בשעת החטא יהיה (תשומה) כהמה את יהי' (תרי"א ספי"ד) - מ"ב, מכוח שיה' העולם שרי מבינים הוא העולם בחכמות, בבחי' גלות ממש' (תרי"א ש"ס) ונפטר שחלם זה נעשה עיי' התנהגה דהי"פ כחונה בראיתו (שהרי האליקים עשה את האדם ישר, בנ"ל) - יש לומר, ששגד שחלום נסדר השתלשלות ולימלה יתה, כח"ל גם הענין דמכ' נמלי, שחכמה שם היא ושמויותה של צדיקים, הוא, תעלם' כוח שמצד עצמו) אינו באליג'י, ותגילי של חזיע של חזיות, (שמצד כוח העצמות).
- (69) וראה כעכ' ספי"ח, וראה לקי"ש ת"כ ע' 86 ותעוד' 5.
- (70) ראה בארובה ד"ה שובה תול' שג.
- (71) תש"ש סה' כ"ד, רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.
- (72) חלילה לך, א.
- (73) ד"ה תול' תרפי"ח (שם) תרע"ט ע' 61.
- (74) גילי חוליס רלם תשי"ח ועוד, וראה ד"ה שובה ישראל תשי"ח ע' שלח ואל"ף, ד"ה טוב ויש' תפי"ד ע' ר"נ ואל"ף, ד"ה בהתשפיע תפי"ח (שהי' תער' צ' תרע"ז ע' לב' ועד).
- (75) ולא עיי' אלא ששה חידוש גדול יותר גם מהחידוש באדם, מכוח מהמבואר לעיל תעוד' 67.
- (76) אורה תפי"ח ע' אצטעש, ד"ה בהתשפיע תפי"ח תרע"ט, וראה גם סומצ' לתוי"צ ספי"ח, ט"א, ובכ"פ, לקי"ש ת"ז ע' 186 ואל"ף.
- (77) ראה אגרות ספי"ח.

⁸⁷ ויש נחמד שזוהו יודעו צ"ח יתור גם מהחידוש דזחכמתא חשבו (ראה ע"ד תעוד' 62, מכוח שזוהו ה' שפ"ד דדופי כונת תברתי' ואל"ף, ועד).

נעשה (בעיקר) ע"י מקום המצוות שבזמן הגלות דוקא¹⁰³ ובפרט ע"י עבודת השבתה כי ב' הענינים שבדירה בתחתונים (שהיו השלימות דלעיל) יודר¹⁰⁴ לצמצומו ודירה (בתחתונים) נעשים (בעיקר) ע"י מקום המצוות שבזמן הגלות דוקא ובפרט ע"י עבודת השבתה. דע"י הצמאות והחילוף יחיי שבזמן הגלות, ובפרט ע"י הצעקה דמשכה מעומקא דלבא, ממשיכים מבחי עומק ופנימיות דלמעלה, לו לעצמותו, נע"י בידור והפיכת חושך הגלות, ובפרט הפיכת הדיונות לזכיות (ע"י התשובה) מכריזים ומזככים גם ענינים הפי תחתונים ונעשים דירה לו יתי.

ט) ודווקא מה שתכלית השלימות דעולם יהי לעיל דוקא, אלה תולדות פריא דשלימות זו היא למעלה יותר מהשלימות שהיתה בתחלת הבריאה עולם על מילוא נבוא, ולמעלה יותר גם מהשלימות דעולם שהיתה במ"ת, הגם שגם נמזת האט די וולקט אויטגעשריען אנכי, לא יהי לך (שהם כללות כל התורה כולה¹⁰⁵), כי במ"ת ב"ב בעיקר מצד הגילוי שמלמעלה (שהדבור אנכי ולא יהי מצדך¹⁰⁶), כי הו"ו יוצאים ונשמעים מכל ו"ק העולם, כנ"ל, משא"כ לע"ל יהי זה בהעלם מצד השא"כ, כמ"ל¹⁰⁶ לע"ל אם אדם הולך ללקט תאנה בשבת היא צווחת ואומרת שבת היום כי האבן ודקת ואומרת כי (שזה יהי מצד התאנה והאבן) ויחידה מזו, שע"י מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות, בעסק התורה ובקים המצוות שע"י מבררים גם את חושך הגלות, ובפרט ע"י תשובה דודנות נעשו לו כזכות, ע"י יהי זכור העולם לע"ל גם כענינים הפי תחתונים ועד שגם החושך הפך לאור. וזהו אלה תולדות פריא זה משיית שנאמר בו עלה הפורץ לצידיהם, שופרוז כל הגדלים היינו שגם הגדלים (מצד הקדושה¹⁰⁷) יופיעו.

י"ד) ורננה מכיון שבכבודת האדם צייל סדר, לכן, גם עבודת השבתה עם היותה למעלה מסדר והדגה יש לה זמן מיוחד, בהארבעים יום שבין ר"ח אלול ליוה"כ, שגם ה"י יודי"ן דסי"ת אני לדודי ודודי לי¹⁰⁸, דעבודת השבתה היא מלמטה למעלה, בתחלה אני לדודי ואח"כ דודי לי, והגם שיד"י ימים האחרונים דמי ימים אלו (עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים) הם בדרך המשכה וגילוי מלמעלה למטה כמ"ל¹⁰⁸ ע"י¹⁰⁸ דרשו ה"י בהמצאת קראוהו בהיותו קרוב אלו עשרה ימים שבין ר"ח ליוה"כ (דבהמצאתו ובהיותו קרוב הוא גילוי מלמעלה למטה).

- 103) תניא ספלי"ג, וראה ד"ה שבה תגיל ס"ד.
- 104) תנא רפ"ב.
- 105) ראה במשמות שבתעוד 32.
- 106) מד"ש מתי"ת ספ"ג, יל"ש ירמ"י רמ"ו שמו בסו"פ.
- 107) וע"ד פתוח תש"ת יודש"ג, וראה ד"ה בראית תרי"ץ ותרי"ט.
- 108) אורחות סדר תפילת ר"ה (בשם הדרישים), ב"ח אורי' סתפ"א (ור"ה הענינו), ר"ח שער השבתה פ"ד (ר"ה ע"ד ש' — ס"ט, ב' אורח' ראה ע' תשפ"א וראה גם לקי"ת ר"ה ס"ד, א.
- 109) ר"ה ית, א. ושי. ג. וראה לקי"ש יוה"כ' השמ"ה.
- 110) שעי' ה"ג, י.

ל"י ומכאן ל"י למנדע בריא דמלה כ"י, שעי' ריבוי היינו והיגיעה בריבוי קושיות וכו', יהי' (לע"ל) הגילוי דבחי עדן שעלילי נאמר עין לא ראוה⁹², בחי העולם העצמי וע"י נעשה עילוי ושלימות גם בהתורה שהיא מתקשרת עם העצמות (כדוגמת דוד יהי' מתבר תורה שלמעלה בהקד"ה⁹³), דהתורה מצ"ע (כמו שניחנה במ"ת, בלוחות הראשונות) היא בחי חכמה, דארי"אלא מחכמה נפקת⁹⁴, והגם שבמ"ת ניתנה גם התורה שתתגלה לע"ל (שה"י מ"ת ה"י רק פעם אחת)⁹⁵, הנה"ב בעת מ"ת ניתנו זה כח"י העולם, תעולמות חכמה, וככ"ל להמשיך זה בגילוי (כאפו דתורה אור⁹⁶), הנה כח זה ניתן בלוחות האחרונות דוקא, וזוהו מה שע"י עסק התורה בזמן הגלות דוקא (תלמוד בבלי) יהי' הגילוי דלע"ל שאו תושלם הכוונה דדירה⁹⁷ בתחתונים, כי בדירה בתחתונים ב' ענינים, דירה לו לעצמותו⁹⁸ ודירה בתחתונים, וכי ענינים אלו נעשים⁹⁹ ע"י תעסק והגיעה (בתלמוד בבלי) דוקא, דע"י הגיעה כלידרר הקושיות מניעים לבה"ה העולם העצמי כנ"ל, לו לעצמותו, וש"י מגיעים גם לאמיתית הכוונה לפסוק הליכה למעשה כנ"ל, וע"י העשיה בפועל (כפי פסק ההלכה) נעשה דירה לו יתי בתחתונים, וזהו למעשה החשיבני (זה תלמוד בבלי), דע"י במחשכים (הגיעה בריבוי הקושיות וכי) נעשה החשיבני, דירה לו יתי בתחתונים.

ח) וע"ל¹⁰⁰ הוא כקיום המצוות בזמן הגלות דוקא, וזוגם שהמצוות בזמן הגלות אינם בתכלית השלימות [דנוסף להו שעיקר השלימות] המעשה המצוות יהי' בלתי מושגת במ"ש, ושם (דוקא) נעשה לפנ"ד כ"י כמצוות רצונה, דשלימות זו לא היתה גם בזמן הבית¹⁰⁰, והנה במצוות דזמן הגלות לא יש, גם השלימות שהיתה בזמן הבית¹⁰¹, מצ"ע ההתחבנות ב"ת גופא שזאמן הגלות חסר השלימות, ע"י עשיית המצוות היא כחילא יחיד, וע"ד המבואר בתניא¹⁰² בענין מעלת הבע"ת על צדיקים, שע"י שהי' מרוחק מאלקות לכן הצמאות שלו הוא יותר עז, באהבה רכה מעומקא דלבא, וע"י גופא (מה שעשיית המצוות בזמן הגלות היא כחילא יחיד) מבררים את חושך הגלות ומתפנים אותו לקדושה, ע"י המצוא בתניא¹⁰², שע"י המתשנה מאהבה רכה והצמאות מתתפנים הדיונות לזכיות (שבתחלה נעשים דיונות לזכיות ככ"י הדמיון, ועד שנעשה זכיות ממש), וזהו מה שתכלית השלימות דלע"ל

- 92) בירכות ל"ג, ב.
- 93) ס' הבהיר ספ"ג, רע"ב בוח"ז רכ"ב, ב' לקי"ת שליח מז, רע"ט שם גא, ספ"א, ובכ"ז, וראה תפ"ש תרי"ט ע' י"א.
- 94) וז"ל ספ"א, א.
- 95) המשך תרי"ט ע' כ"ב חכמ, ס"ד תרי"ט ע' שנו, המשך תרי"ט ח"א ע' ס"ט, ס"ד ע"ל עטרי"ת ע' רצ"א, תרי"ט ע' כ"ב.
- 96) מש"ל ג' כ"ב.
- 97) אורח' ב"ב ע' תתפ"ג המשך תרי"ט ע"ג, ע' תמו"ה ובכ"ז.
- 98) ראה ע"ד ד"ה שובה ישאל התושב (קד"ת החתום) ס"ח.
- 99) המשך תרי"ט ע"ג, ואל"ל, וראה שם ספ"ב.
- 100) ראה ספ"י ע"כ י"א, י"ז רמ"ז אח"י ית, כ"ה.
- 101) פ"ז (י"ב, א).

0-191-961

6

יא) ודורו ביום השמיני עצרת חתי' לכם, דזה שנקרא בשם שמיני עצרת שבורה ע"י שבא בהמשך ל"י ימי הסוכה דוקא, אף שבמש"ע נעצרים ונקלטים גם הענינים דר"ה ויו"ט, כ"י בר"ה ויו"ט"פ הוא ענין העלי' מלמטה למעלה ומכיון שהמנונה היא לשבת צרת, המשכה מלמעלה למטה, לכן נקרא בשם שמע"ץ, שבו נעצרים ונקלטים כל הענינים שנמשכו מלמעלה למטה כ"י ימי הסוכה, שכלו נקרא בשם שמיני דוקא ונסת' לזה ששמיני הוא מלשון שמו' ודשו"י, אלא שאפע"כ שמע"ץ הוא נגזר מפע"כ כי ע"י גופא, מה שבמש"ע נעצרים ונקלטים הענינים דז ימי הסוכה, נעשה בו ענין חדש, רגל בפ"ע, כי כ"י ימי הסוכה נמשכים דז מקרא) הענינים דיום ויו"ט"פ והכללת עשיו"ת עד לשלימות החשבה דיו"ט"פ, ע"י המשכה ענין זה בפנימיות ונקליטה בשמע"ץ, ימים תמיני לשון יחיד, מוגלה (וכאפו דקליטה) ההתקשרות והתאחדות דבה' יחידה שבנפש עם בה' יחיד, מוגלה (וכאפו ענין התשובה, פן אחז איל אחרים, וזה צריך לשלול ולומר אין לורים אחרים, לפי יחיו לך לבדך ואין לורים אחרים, וזה צריך לשלול ולומר אין לורים אחרים, לפי שבשעת שטורו רע צריך לחיובת יחידה, ולכן צריך לשלול הענין דזורים ענינים הכללי' רצויים, אבל ע"י גופא (והזרות יחידה דהפניני) נעשה יחיו לך לבדך, כי ע"י שהתשובה מגעת בעצמות ית, הרי לא שייך אש שש נתנה מקום לורים, ישאל ומלא בלחוד, ואדברה, מצד המשכה העצומה (ע"י עבודת התשובה) מתגלה פנימה ואמירת אמונה דעשיית הענינים הכללי' רצויים, שזה ה' בכונה חתלה (ביודעני) ענין ברא עליה על בני אדם, ככ"י שר"י ארתהפא חשנא לנהרא, הפיכה הודנות לויחה.

יב) ודורו ג"כ מה שכתב שמה"ת בשמע"ץ על לחות האחרונה דוקא [שהגילוי דלחות האחרונה (ענין התשובה דיו"ט"פ) בפנימיות ונקליטה הוא בשמע"ץ, כנ"ל, כי השמה דשמח"ת הוא בעיקר) מצד זה שהמורה פועלת גם בענינים החתומים שבשלם, וזהו מה שהשמה דשמח"ת הוא בייקדים ברגלים ובהם גופא בחקוק שבהם, ולכן השמה הוא על לחות האחרונה דוקא, ענין התשובה, כי ע"י מתברר גם הרי החתום שבעולם, עד שגם הזדנות נהמכים לוכים, וכתב שבריקוד (בגמולות) ע"י שורגלים והענינים מתגשאים (היוכו יוד) ומקריים, והם מגשאים גם את הראש (וכח השכל שבו) שגם הוא נקוד בשמה גדולה למעלה ממדידת והגבלה, ע"י הוא גם ברחמי' הענינים, שע"י השמה והריקודים

- 124) ראה אות"ת שם (ע' אחרית): סדרה הגיל עירי' (המשך תעריב היא ע' חל"ה) בשם חל"ה — דשמ"ע הוא ל' שמו, ובסדרה הגיל חרדי' (תשי"א) (ע' 187) רדה זה תעריב (ע' 160) חשיב (ס"ע 153) חשיב (ע' 53) הוא כבפנים.
- 125) פיתוח כמ' יל' וראה ספרה גו', ב.
- 126) לקראת אחרונה מ' י' ד' ד' מים רבים תוליד פ' רא' (ע' רלד), ד"ה ביהמש"ע עירי' (רא' — ס"ע 127) ורא' יוד.
- 127) חו"ת חלדות ג', א ואל"ה, ובפ"ה.
- 128) תהלים ס"ו, ה' הנהפא וישע ד'.

וידיעו"י שרימים אלו הוא קירוב המאור אל הגניזן, מ"מ שייכים גם ימים אלו לעבודת התשובה שמצד המטה' כי ההמשכה והגילוי מלמעלה שרימים אלו נעשית לדורו (וד"ה) נעשה הי"ד ודב"ה ל' קירוב המאור אל הגניזן, ובעשרה ימים אלו יש כ"י בעליות, עד לחבלי' העלי' דו"ב"ב, וכיו"ב עצמו תוליד העלי' הוא בתפלה נעילה (בסיומו וחומנו של היום) ו"ל דבנעילה גופא — באמירת שפע ישבאל (שהוא בסיומו וחוממה) וכדאיתא בשל"ה שצריך לכוין אז למסור נפשו על קדושי השם ונחשב לו הכוונה כאילו עשה בפועל [ואולי י"ל שהוא ע"ד מאמר העניש"י: במקום שמתחברו של אדם שם הוא נמצא] דכל זה הוא עליות מלמטה למעלה. [ואח"כ מתחיל ענין ההמשכה מלמעלה למטה (שע"ז) נשלמת הכוונה דלשבת צרה"ה, דהחלת ההמשכה הוא כ"י הימים שבין יוד"ה"פ למסוכה שא"ל כל ישראל עסקין במצות זה עוסק בסוכה והו' בלולכו"י, ולאח"כ בימי הסוכה עצמם ע"י ימים מצות ישיבה בסוכה ונטילת ד' מונים בפועל, דע"י ימים מצות סוכה והמשכה היא כבה' מקרא' וע"י נטילת ד' עינים נמשך בפנימיות וליקחם לכם"י, וע"ל כ"י כבה' קליטה' שזה (הקליטה) נעשה בשמע"ץ, ע"י מלשון קליטה. דזהו גמולת"י, תקיף בחדש שבפ' בבכס ליום תמיני יוד"ה ויוד"ה פירוש בוה' דמה שפ"ה ויחזיק"י הוא באופן דבכסה (בכוסה ובעלם) מתגלה ליום תמיני בתם הסוכות"י, ואפע"כ נאמר ליום תמיני לשון יחיד (ולא לימי תמיני לשון רבים), כי עיקר הגילוי (של הענינים) דו"ב"ב באופן דקליטה הוא בשמע"ץ, ליום תמיני לשון יחיד"י, וכדע"כ שבשמע"ץ הוא היחוד"י, ועל לאופן דזוה"י לבשר אחרים, שמהו נעשה חלודה דהמש"ע (תולדותיו) של צדיקים מעשים טובים"י) במשך כל השנה לעשות לו ימי דירה בתחתונים, וזהו ג"כ שעצרת הוא מלשון מלכות (כמו וה"י) עיצור בעת"ה, דכשמע"ץ ווע"ט א"ד א"כ מלך או"י א בערב על כל סדר והשתלשלות, לעשות ממנו דירה לו ית'.

- 111) דוד וימים ג', ריש ע"ד בא' סע"ג, צ"א. א קונטרס המכונה ספ"ה (ע' 35) ד"ה ביהמש"ע חשיב (ס"ע 124) וראה גם ד"ה מן הדיבור עירי' (ע' 2).
- 112) דש"ט (הוצאת ספרית) הוספת פ"ה, וישע.
- 113) בשע"י, ית'.
- 114) ויקרא פ"ל, ז'.
- 115) אגרות כ"ב, מ' סו"ס תפיסה ע' תמה, סיפור שער חלוקה רסמה סע"א ואל"ה.
- 116) תהלים ס"א, ד'.
- 117) ראה סודו רל"ה, ב' ובפ"ה, וראה גם לקראת י"ה גו', ריש ע"ד.
- 118) המשך תעריב היא ע' ספ"ה.
- 119) אהר"ה ס"כ (קל, עני"ב) פ"ה שער חלוקה פ"ה, שר"י שער חלוקה ר"א, ב' וראה לקראת שמע"ץ פ"ה, ג' ברה"ע, א' אהר"ה שמע"ץ ע' אשמש.
- 120) ל' הכותב — בראשית ב' כ"ד.
- 121) פירש"י ר"פ ג' ט'.
- 122) שמואל א' ט' י'.
- 123) אהר"ה שם ע' אשמש, רדה' ביהמש"ע חשיב (ע' לז"ה) חשיב (ע' 80) וע"ד.
- חשיב (ע' לא) חשיב (ע' כ"ב), חרדי' (תשי"א) (ע' 187) וע"ד.

דשמחתי נעשה עלי והתנשאתה גם בבחי' הראש דנשבר. ומכיון שאדם הוא אדמה
 לעליונותו⁽¹²⁶⁾ הנה עייץ נעשה עלי והתנשאתה כביכול גם בתכונתו יתי' שהיא תורה
 ורומבו גם מהו שבה' יקדים דהקפחו גם התורה היא שנתנה ודוקדת כמאמר הדוד
 דרבינו נשיאנו⁽¹²⁷⁾ בשמחה פורצת גדר⁽¹²⁸⁾ שהשמחה דשמחתי פורצת גם הגדר דתורה
 דביכול דתורה מצ"ע היא במדידה והבלה וע"י השמחה והריקדים דשמחתי
 ממשיכים בה מעצמות יתי' וכו' ע"ד מרדכי דוד הי' מחבר תורה שלמעלה
 דבחי' ע"י. וככה שהוא בתורה ע"י הוא בושש עיי' השמחה והריקדים דשמחתי,
 נעשה עלי והתנשאתה בבחי' הראש דנשמה (כבי' א) שמתקשרת ונעשית חו' ממש עם
 העצמות שאן את ראש גוי לגולגולתו⁽¹²⁹⁾ שיעל ענין זה יתי' כמנין העשירי שד'
 תעבורנה הצאן עיי' מונה יתי'. וכל זה נעשה (כבי' עיי' מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות
 ובמיוחד לאחר גילוי תורה הרשי"י וכאופו דתפארתו⁽¹³⁰⁾ עיי' תורה דבפעט' וע"י
 תורה חסדות תבי', ויפקחו ב"י מן גלותו ברחמי⁽¹³¹⁾ ושמחה עלים על ראשם⁽¹³²⁾
 ובאלה האמיתיות והשלימה כקרוי ממש כביאת משיח דצ'קנו, דוד מלכא משיחא
 באלה האמיתיות והשלימה כקרוי ממש כביאת משיח דצ'קנו, דוד מלכא משיחא

ח"י ע"י

ספרי - אוצר הספרים - לזבואוישיש

קובץ שלשלת האור

שער ראשון

היכל השיעי

מאמר

באתי לגני - תש"ח

מאת

כבוד קדישת

אדמו"ר מנחם מענדל שניאורסאהן

שניאורסאהן

מליובאוויטש

הוצאת שער

יוצא לאור על ידי מערכת "אוצר הספרים"

770 איסטערן פארקווי

ברוקלין, נ. י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות ארבעים ושבע לפד"א

(126) עייש' (לידע' ספאנו) ספאנו את כל חי סלי' ג' ש"ד ג' א. כ. ב. ש"א. ב. ובכ"י עבודת
 מלכודת היא פ"י ואלק.
 (127) ראה בארבע דוד שנת חמשת חנוכה (סודים תר"ז ע' רב ארבל) ח"ג.
 (128) נמכור א. ב. וראה לקי"א בסודו ב. א.
 (129) דמ"ל ל. ג. נמכור פ"ב. א.
 (130) חק"י ח"ו בספר. וראה הקדמה מק"ס לוח'. כ"ס' לוח"י ש"פ.
 (131) ח"ג סכ"ב ב. (ברע"ט).
 (132) ישע' ליה' י. ג' א. א.
 (133) ישע' ליה' י. ג' א. א.